

В.П. Шлапак

Національний дендрологічний парк «Софіївка» – НДІ НАН України, Україна

АЛЕГОРИЧНА НАУКА ЯК ВЕРШИНА СВІТОВОЇ ГЕНІАЛЬНОСТІ
ВЕЛИКОГО І СВЯТОГО ПРОРОКА МОЙСЕЯ

Мойсей відомий в історії людства як людина, якій було відкрито таємниці буття: створення світу і людини. На горі Синайській він прийняв від Бога 10 заповідей. Силою Божою він творив великі знамення і чудеса. Мойсей увійшов в історію як Великий, Святий пророк і законодавець. Проте він не відомий людству як науковець, який зашифрував в алегоричну форму вагому для життя людини наукову інформацію Стародавнього світу, накопичену впродовж 4000 років до Різдва Христового, та зумів її донести до наших днів через Біблію, чим зарекомендував себе як неперевершений науковий геній, який з цілковитою підставою стоїть на вершині світової науки.

Вступ. Мойсей широко відомий людству як Великий, Святий пророк і законодавець. Народився в Єгипті приблизно в 1570 році до Різдва Христового [1]. Мати Мойсея Іохаведа, дружина левіта Аврама, щоб зберегти сина від вбивства, зуміла в момент перебування дочки Єгипетського фараона біля річки Ніл, пустити свого сина в крихітному човні за течією, де його й знайшла дочка фараона. Вона прийняла його як свого сина, давши ім'я «Мойсей», і узяла на виховання в царський палац, де він був навчений всій єгипетській премудрості. Жив Мойсей 120 років, з яких сорок років провів у палаці, інші сорок – із стадами овець в землі Мадіамській, і останні сорок – на чолі ізраїльського народу. У всіх своїх починаннях і вчинках Мойсей був знярядям в руках Всевишнього. Мойсей був людиною, якій Бог відкрив таємниці буття: створення світу і людини. На горі Синайській він прийняв від Бога 10 заповідей. Силою Божою він творив великі знамення і чудеса. Про життя Мойсея оповідають книги Біблії – Вихід, Числа і Повторення закону [2].

Але, не лише в цьому простежується велич пророка Мойсея, він стояв на вершині науки свого часу і як пророк передбачив її загибель. Як наслідок, він застосував вперше в прикладній науці алегорію, яка в Стародавньому світі широко використовувалася в байках, притчах, мистецтві і була складовою частиною гуманітарної науки. Саме через відтворення дійсності (ідеї, поняття) за допомогою створеного образу, де встановлюється зв'язок між дійсністю і образом за аналогією, Мойсей зумів зосередити в П'ятикнижжі лише істотно вагому для життя людини на Землі наукову інформацію та зашифрувати її, яка накопичувалася впродовж тисячоліть в Стародавньому світі і дійшла до наших днів, завдячуючи йому. Цим самим Мойсей поставив себе на п'єдестал, не лише як Великий, Святий пророк і цар, але і як геніальний вчений, який і сьогодні стоїть на вершині світової науки і є неперевершеним.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується дана стаття. Буття – назва першої книги Ветхого заповіту в Біблії [2], що в перекладі оригіналу – «На початку», а сучасною мовою «Генезис», «Походження». Перша книга «Буття», автором якої є Великий, Святий пророк Мойсей, висвітлює історію створення світу і людини, гріхопадіння перших людей і вигнання їх з раю, родовід нащадків Адама і Єви, Всесвітній потоп. Потім йдуть життєписи прабатьків Аврама, Ісаака і Іакова, обіцяння, дане Богом Авраму, а потім Ісааку, оповідання про продаж Йосипа в єгипетське рабство і про поселення євреїв в Єгипті. Але, особливо істотною в цій частині книги є віршована міфологія, яка містить елементи алегорії. Проте, слід також відмітити, що Синагогою і Церквою книга «Буття» хоча й приписується Мойсею, як і інші книги П'ятикнижжя, насправді ж текст цих книг, як вказує В.В. Курляндський [3], сходиться до Кодексу Єгипетських жерців, наукові фрагменти якого відносяться до 1500 – 4000 років до Різдва Христового.

Володіючи такою інформацією й недивно, що в енциклопедичному словнику [4] Біблія трактується як збірник різновікових і різнохарактерних творів VIII в. до н.е. – II в. н.е. Це міфи про створення світу, історичні перекази, запис етнічних норм, любовна лірика, релігійна поезія. В Біблії відображаються різні соціальні, політичні та етичні погляди. Біблія лежить в основі богослужіння іудаїзму і християнства. Не менш цікавим є роз'яснення про те, що Біблія складається з Ветхого заповіту, що є Святим Писанням в іудеїв і у християн, а також Нового заповіту, що визнається лише християнством. Причини розходження, з точки зору науки, майже невідомі, хоча вони мають досить вагоме підґрунтя і глибокий сенс. Але це ознаки гуманітарної науки. А де ж фундаментальна, прикладна? Чому про неї нічого не сказано? Адже в своїх працях з наукової інформації, що містить «Буття» Мойсея в Біблії, нами уже висвітлено такі питання, як рух матерії у макро- і мікросвіті та життя людини [5], [6], діаграму Сонячної системи та її фізику [5]. А це не що інше, як елементи математики, геометрії, астрономії, механіки, біології, фізики та ін. Але, як не дивно, впродовж тисячоліть ця наука з Біблії людині невідома, оскільки вона зашифрована в алегоричній формі. Саме алегорія як зображення ідеї (поняття) за допомогою образу, де зв'язок між значенням і образом встановлюється аналогічно, зберегла і донесла до наших днів науку Стародавнього світу.

Для прикладу розглянемо Першу книгу Мойсея: Буття, главу 5, «Родовід Адама і потомство Сифа», вірші 1 – 32 [2], [7], оскільки вірш містить елементи прикладної науки, що зашифровані у алегоричній формі.

Об'єктом вивчення є Сонячна система.

Метою статті є висвітлення наукової інформації, що міститься в Біблії з питання будови Сонячної системи.

Обговорення результатів досліджень. Ми не задумуючись вимовляємо, що наш світ з однієї сторони оточує макросвіт, а з іншої – мікросвіт. Ми ніби живемо посередині. А чи кожен може намалювати розташування цих світів? Якщо намалювати простір макросвіту, то наш світ обов'язково повинен знаходитись в середині цього простору і бути його складовою частиною, а мікросвіт повинен знаходитись в середині нашого світу і бути складовою частиною нашого світу. За такою схемою ми отримуємо набір концентричних кругів. Тому, виникає логічне запитання: «Скільки світів знаходиться на Землі і скільки у Сонячній системі?». Згідно з академічною наукою, таких кругів може бути безліч. Виникає уявлення про нескінченність. Але, ми живемо не у безодні нескінченного простору, а на конкретній його ділянці – Сонячній системі. Тому ми повинні знати хто і що поряд з нами. Прочитуючи П'ятикнижжя Мойсея: Буття, Исход, Левіт, Числа і Повторення закону, ми візуально помічаємо те, що звертає на себе нашу увагу. Це родовід від Адама до наступника Мойсея – Ісуса Навіна [2]. Проте в родоводі простежується виділення в окрему главу родоводу від «Адама» до «Ноя», тобто, лише до десятого коліна, де вказано загальний вік кожного з біблійних персонажів та їх вік, коли вони народили перших синів і скільки тому прожили. З точки зору медицини ми знаємо, що народження дітей здійснюється жінками, а не чоловіками. Це вже елементи сумніву і віри. Біблія, Послання до євреїв, глава 11 вірш 1: «А віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого» [2], [7]. Таким чином, пророк Мойсей дає підказку: «Якщо знаєш, що чоловіки не народжують, то чому віриш, то шукай, що в цьому вірші закодовано?». Враховуючи, що вся Біблія насичена цифрами, але чомусь на цифри впродовж тисячоліть ніхто не звертає уваги, хоча Біблія наголошує, наприклад, Одкровення, глава 13, вірш 18: «Тут мудрість, Хто має розум, той порахує число звіра, так, як це число людське: число його шістьсот шістьдесят шість». А знаючи, що в Біблії, з точки зору науки, широко застосований принцип аналогії [5], то можна стверджувати, що саме цифри і є носіями алегоричної форми науки.

Для прикладу розглянемо Першу книгу Мойсея: Буття, главу 5, «Родовід Адама і потомство Сифа», вірші 1 – 32 [2], [7]. Якщо представити, що вірш написано в алегоричній формі, тоді потрібно зробити запис у такій послідовності. Так, у відповідності до оригіналу Біблії:

1. *Оце книга нащадків Адамових. Того дня, як створив бог людину, Він її вчинив на подобу божу.*

2. *Чоловіком і жінкою він їх створив, і поблагословив їх. І того дня, як були вони створені, назвав Він їхнє ймення: Людина.*

3. *І жив Адам 130 літ, та й сина породив за подобою своєю та за образом своїм, І назвав ім'я йому: Сиф.*

4. *І було Адамових днів по тому, як він Сифа породив 800 літ. І породив він синів і дочок.*

5. *А всіх Адамових днів було, які жив, 930 літ. Та й помер він.*

1. *І жив Сиф 105 літ, та й породив він Сноша.*

2. *І жив Сиф по тому, як Сноша породив 807 літ. І породив він синів і дочок.*

3. *А були всі дні Сифові 912 літ. Та й помер він.*

1. *І жив Снош 90 літ, та й породив він Кенана.*

2. *І жив Снош по тому, як Кенана породив 815 літ. І породив він синів і дочок.*

3. *А були всі дні Сношеві 905 літ. Та й помер він.*

1. *І жив Кенан 70 літ, та й породив він Магалал'Іла.*

2. *І жив Кенан по тому, як Магалал'Іла породив 840 літ. І породив він синів і дочок.*

3. *А були всі дні Кенанових 910 літ. Та й помер він.*

1. *І жив Магалал'Іл 65 літ, та й породив він Яреда.*

2. *І жив Магалал'Іл по тому, як Яреда породив 830 літ. І породив він синів і дочок.*

3. *А були всі дні Магалал'Іла 895 літ. Та й помер він.*

1. *І жив Яред 162 роки, та й породив він Сноха.*

2. *І жив Яред по тому, як породив він Сноха, 800 літ. І породив він синів і дочок.*

3. *А були всі дні Ярдові 962 роки. Та й помер він.*

1. *І жив Енох 65 літ, та й породив Метушалаха.*

2. *І ходив він з богом потому, як породив він Метушалаха, 300 літ. І породив він синів і дочок.*

3. *А всіх Енохових днів було 365 літ. Та й помер він.*

4. *І ходив Енох з богом. І не стало його, – бо забрав його Бог.*

1. *І жив Метушалах 187 літ, та й Ламеха породив.*

2. *І жив Метушалах по тому, як породив він Ламеха 782 роки. І породив він синів і дочок.*

3. *А всіх Метушалахових днів було 969 літ. Та й помер він.*

1. *І жив Ламах 182 роки, та й сина породив.*

2. *Ім'я йому назвав Ной, говорячи: «Цей нас потішить у наших та в труді рук наших коло землі, що Господь її викляв».*

3. *І жив Ламех по тому, як Ноя породив 595 літ. І породив він синів і дочок.*

4. *А всіх Ламехових днів було 777 літ. Та й помер він.*

1. І був Ной віку 500 літ, та й породив Ной Сима, Хама та Яфета.

Якщо представити, що Мойсей як пророк знав, що важлива для життя людини інформація Стародавнього світу в подальшому буде знищена, тоді ймовірно, що він й знав, як донести її через тисячоліття до людства. Так, виникла алегорична прикладна наука. Тому, якщо «Родовід Адама і потомство Сифа» розглянути не як родовід, а як алегорію якогось наукового об'єкта, тоді потрібно звернути увагу на математичну залежність цифр, цифрові позначення 10 незалежних об'єктів з різною цифровою розбивкою, імена нащадків Адама або якихось об'єктів, де на відміну від імен кожного нащадка чи об'єкта є ім'я «Магалал'Іл», яке має подвійне значення, оскільки записане через апостроф.

Виконавши прості математичні розрахунки, ми помічаємо, що цифровий шифр за Біблією, якщо зробити обґрунтування цифрових значень, має чітку логічну побудову і математичну залежність цифр (табл. 1). В такому разі, поєднавши родовід від «Адама» до «Ноя» із сучасними знаннями про будову Сонячної системи, з високою ймовірністю можна ствердити, що пророк Мойсей в «Родоводі Адама і потомстві Сифа» зашифрував в алегоричну форму всім відому сьогодні діаграму будови Сонячної системи, яка була відома людині за 1500 років до Різдва Христового, тобто більше, ніж 3500 років тому, а не з часів Галілео Галілея і Миколи Коперніка, як стверджує академічна наука [8], [4].

Таблиця 1 – Математична залежність цифр

імена	цифровий шифр за Біблією	обґрунтування цифрових значень	
планети		вираження у цифровому значенні	математична залежність цифрових значень
АДАМ (Плутон)	100 і 30; 8×100; 9×100 і 30	130; 800; 930	130 + 800 = 930
СИФ (Нептун)	100 і 5; 8×100 і 7; 9×100 і 12	105; 807; 912	105 + 807 = 912
ЕНОШ (Уран)	9×10; 8×100 і 15; 9×100 і 5	90; 815; 905	90 + 815 = 905
КЕНАН (Сатурн)	70; 8×100 і 40; 9×100 і 10	70; 840; 910	70 + 840 = 910
МАГА- ЛАЛ'ІЛ (Юпітер)	60 і 5; 8×100 і 30; 8×100 і 90 і 5	65; 830; 895	65 + 830 = 895
ЯРЕД (Марс)	100 і 60 і 2; 8×100; 9×100 і 60 і 2	162; 800; 962	162 + 800 = 962
ЕНОХ (Земля)	60 і 5; 3×100; 3×100 і 60 і 5	65; 300; 365	65 + 300 = 365
МЕТУША- ЛАХ (Венера)	100 і 80 і 7; 7×100 і 80 і 2; 9×100 і 60 і 9	187; 782; 969	187 + 782 = 969
ЛАМЕХ (Меркурій)	100 і 80 і 2; 5×100 і 90 і 5; 7×100 і 70 і 7	182; 595; 777	182 + 595 = 777

Зробивши розв'язку математичної залежності цифр і порівнявши родовід «Нащадки Адамові» [2] із сучасним знанням фундаментальної науки про будову Сонячної системи [4], ми безпомилково можемо побудувати діаграму Сонячної системи за Біблією (рис. 1).

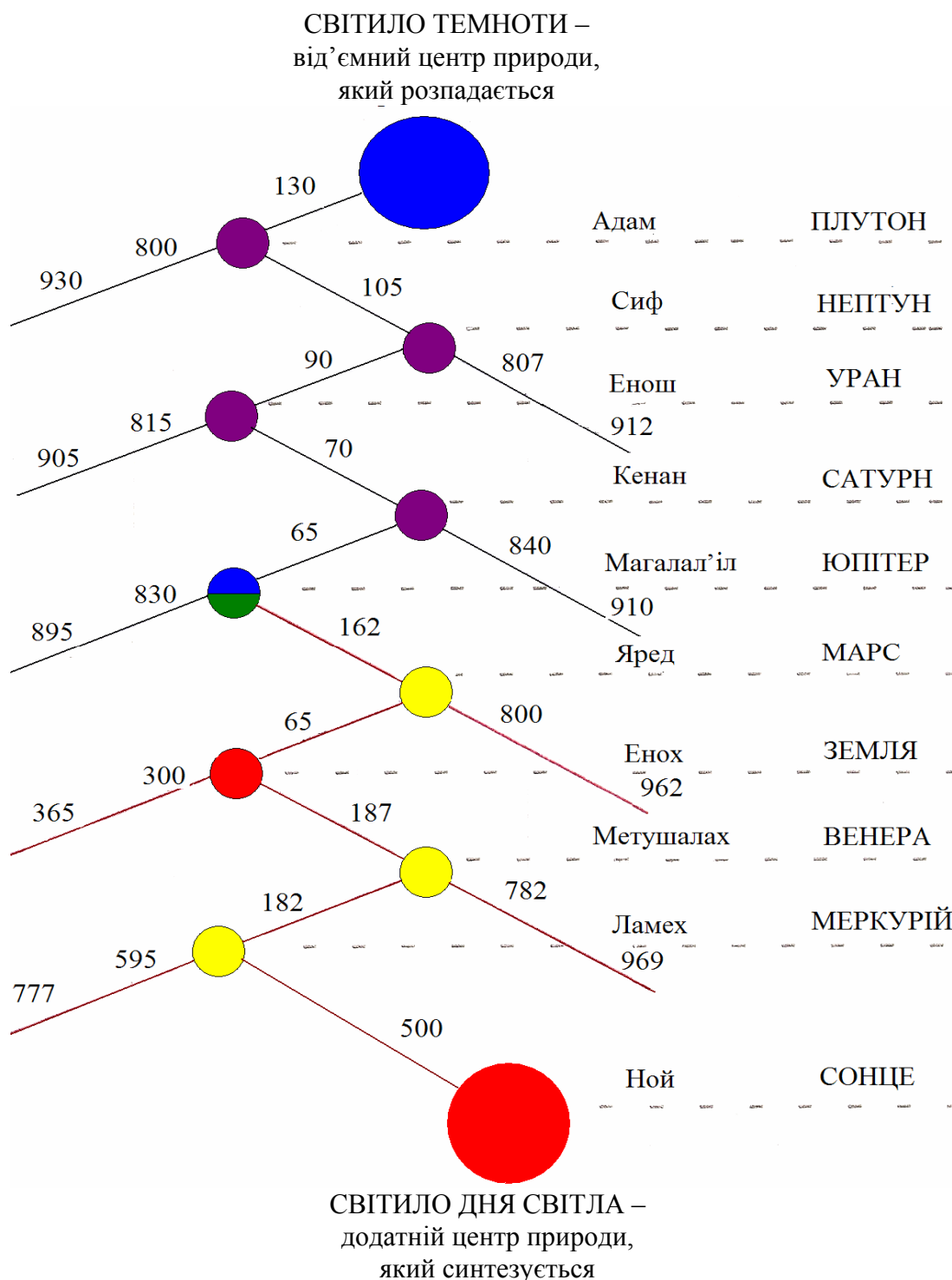

Рисунок 1 – Діаграма Сонячної системи, що зашифрована в алегоричній формі у «Родоводі Адама і потомстві Сифа»

Ми вважаємо, що Біблія подає загальну будову Сонячної системи в розділі «Нащадки Адамові», з механічними параметрами кожної планети та кількістю світів на кожній з них. Розглядаючи діаграму Сонячної системи, яку дає нам Біблія, ми відразу знаходимо

себе по числу 365 – це кількість днів у нашому земному році. Ця діаграма розпочинається з планети «Плутон» під кодом «Адам» і закінчується Сонцем під кодом «Ной». Більш того, вона дає нам механічні параметри кожної планети окремо, притому які?

1. Кількість обертів оболонки планет, у нашому розумінні, це кількість днів у одному Земному році.

2. Кількість обертів ядра планет.

3. Різницю між кількістю обертів ядра та оболонки планет.

Але зверніть увагу на біблійну нумерацію інформації. Плутон позначений п'ятьма стрічками, Меркурій чотирма, а всі проміжні планети, за виключенням Землі, позначені лише трьома номерами. Таким способом автор «Буття» Мойсей дає нам інформацію про кількість світів на кожній планеті Сонячної системи. Згідно з цим, на планетах Сонячної системи існує 31 світ або простори, в яких знаходяться або можуть знаходитись живі незалежні об'єкти. Сонце як синтезатор має чотири простори з трьома незалежними світами. Завершуючи таку біблійну підказку, доречно було б звернути увагу на Землю. Чому на Землі знаходяться чотири простори? В той час, як на всіх проміжних планетах їх по три. На це питання, підтверджуючи достовірність інформації в Біблії, дає відповідь В.В. Курляндський [3], вказуючи на існування в нашому світі двох форм живої матерії та їх взаємовідносини. Тому потрібно розглядати існування на Землі також трьох світів, які є і на інших проміжних планетах Сонячної системи, лише за виключенням двох планет – Плутона, де існує матеріальна форма життя в п'яти світах, та Меркурія, де життя існує в чотирьох світах. Також звертає на себе увагу ім'я «Магалал'Іл». На нашу думку, це пов'язано з тим, що планета Юпітер була утворена шляхом зіткнення двох сусідніх планет, в результаті збудження Сонячної системи. В земному розумінні – це результат катастрофи, коли одна з 10 планет Сонячної системи, що знаходилась між Марсом і Юпітером, в силу обставин зіткнулася, утворивши гігантську планету Юпітер [2]. Залишки тієї планети ще у виді осколків та пилу знаходяться в просторі її затухаючого енергетичного рівня між Марсом і Юпітером [4]. Тому теорія французького вченого Ж. Кюв'є [4], висунута в 1812 році, втративши своє значення в кінці XIX століття, на нашу думку, багато чого пояснює в питаннях зміни фауни і флори на Землі, зміни первинного горизонтального залягання гірських порід, рельєфу земної поверхні та знищення всього живого. В цьому проявляються в історії Землі періодично повторювані події, що можна пояснити як перехід з десяти- на дев'ятиенергетичний рівень. Тобто, наш світ займає другу позицію в будові Сонячної системи [6]. Доречно, також звернути увагу на вузлові точки матерії. Враховуючи вчення Піфагора [4] про те, що числові співвідношення є джерелом гармонії космосу, а структурою їх є фізична, геометрична та акустична єдність і, що в Сонячній системі все побудовано за десятинною системою, можна впевнено ствердити, що потужність та енергетичні характеристики силових ліній залежать від потужності центрів задіяного диполя, так як вони ділять силову лінію на десять зон. Ці зони в природі можуть об'єднуватись, зливаючись, або розщеплюватись. В речовині ми це називаємо збудженням, а в природі – катастрофою. Проте не можна стверджувати, що довжина кожної з десяти ділянок силової лінії однакова. Але, що одна ділянка відповідає одному, цілком завершеному, ступеню енергетичного переходу, безсумнівно. Виходячи з цього, між двома енергетичними центрами природи може виникати величезне число силових ліній, завжди розділених на десять головних зон, які ми називаємо орбітами планет. Число орбіт, внаслідок катастроф, «збуджень» Сонячної системи змінюється і дійде до п'яти. Зливання орбіт розпочнеться з середини планет системи. При виникненні Сонячної системи, в ній було десять планет. Але, внаслідок старіння, п'ята та шоста зіткнулися і, об'єднавшись, утворили планету-гігант – Юпітер. Який, в свою чергу, повинен розпастися на два уламки, об'єднавшись з Сатурном та Марсом. В Сонячній

системі залишаться вісім планет з двома планетами-гігантами посередині. В такий спосіб планети Марс, Земля, Венера, Меркурій відійдуть від Сонця, а Плутон, Нептун, Уран, Сатурн займуть їх місце. Зміниться полярність простору і така зірка, як Сонце, згасне. Це головна властивість природи.

Таким чином, відповідно до діаграми Сонячної системи (рис. 2), початок будь-якого життя в природі дає матерія, що постійно рухається між двома досить віддаленими центрами. При виході з енергетичного центру, ця нитка виносить інформацію про цей центр, розбиту в десятковій системі відліку. На своєму шляху нитка потрапляє в неоднорідне середовище простору клітин, що знаходяться на її шляху, і в ньому зупиняється. Щоб подолати перехід в неоднорідне середовище, необхідно змінити полярність або розвернутися і рухатися задом наперед. Змінити полярність вона не може, це взагалі неможливо, а от розвернутися їй під силу. Але для цього їй повністю потрібно зібратися в цій клітині, занісши голову і хвіст. І лише після цього вона в змозі розвернутися. Зупинившись у клітині, очікуючи приходу хвоста. А цей процес може бути досить тривалим. Наприклад, у Першій книзі Мойсея «Буття» у главі 6, вірші 3, є така інформація: «І сказав Господь, не буде мій дух перемагатися в людині навіки, бо блудна вона, нехай будуть дні їх сто двадцять років». Отже, клітина відразу використовує стоячу матерію у власних цілях. За допомогою цієї матерії клітина ділиться. І саме в цей момент і виникає наше життя. Тому можна впевнено ствердити, що Сонячна система живе і розвивається на силових лініях енергетичного потоку матерії, яка виходить з об'єкта, що має такі розміри клітин макросвіту, як розміри всієї нашої Сонячної системи.

Але крім цього, головні рівні планети можуть розпадатися в десятинній системі відліку, як вказує Піфагор [4], на безліч підрівнів, у залежності від числа задіяних світів. Так, якщо Плутон має п'ять світів, то його головний енергетичний рівень, розщепившись, має 100 000 підрівнів ($10 \times 10 \times 10 \times 10 \times 10$). І так по кожній планеті. Оскільки Біблія дає нам кількість світів по кожній з планет Сонячної системи, то зробимо таблицю з Біблійної інформації (табл. 2).

Таблиця 2 – Кількість підрівнів у Сонячній системі та кількість задіяних світів

Назва планети	Кількість світів, шт.	Кількість підрівнів, шт.	Оберти ядра, рік	Оберти оболонки, рік	Різниця між обертами, рік
Плутон	5	100000	800	930	130
Нептун	3	1000	807	912	105
Уран	3	1000	815	905	90
Сатурн	3	1000	840	909	70
Юпітер	3	1000	830	895	65
Марс	3	1000	800	962	162
Земля	3 ⁺	1000	300	365	65
Венера	3	1000	782	969	187
Меркурій	4	10000	595	777	182

В той час, коли по головних вузлових зонах матерії рухається по орбіті одна клітина макросвіту у вигляді планети, то в середині клітини, на її розщеплених рівнях, можуть розвиватися та рухатися маса клітин нашого світу. На кожній планеті живі об'єкти можуть знаходитися і розвиватися в найрізноманітніших формах та зонах планет. Так, наприклад, людина на Землі, згідно з I. Богословом [2], розділ 13, вірш 18, знаходиться на 666 підрівні із розщеплених 1000. Особливу увагу звертає на себе інформація з Біблії

про кількість обертів ядер планет за рік в земному обрахуванні, адже фундаментальна наука такими даними не володіє. Про ядро Землі [4] відомо, що це внутрішня геосфера діаметром 3470 км, розташована на середній глибині близько 2900 км. Ядро розділяється на тверде внутрішнє, діаметром близько 1300 км, і рідке зовнішнє, потужністю близько 2200 км, між якими іноді виділяється перехідна зона. Маса ядра – $1,932 \cdot 10^{24}$ кг. Але, вся ця інформація отримана непрямыми геофізичними та геохімічними методами, а зразки речовини ядра на Землі ще людині недоступні, не кажучи вже за інші планети Сонячної системи. Проте академічна наука не може сьогодні пояснити: «Чому у Землі два ядра?».

Цікавими також є дані кількості обертів оболонки планет, а в нашому розумінні, кількість оборотів земної кори в рік навколо своєї осі та різниця між обертами ядра і оболонки. Подаючи таку інформацію, пророк Мойсей наголошує, що для Землі різниця в 65 обертів на рік можлива лише в тому випадку, коли ядро планети рухається за часовою стрілкою, а земна кора (оболонка) проти часової стрілки. Враховуючи різний напрям рухів, це можна записати для Землі лише як: $365 - 300 = 65$. Тому, на нашу думку, доцільно розглянути механіку головних енергетичних рівнів Сонячної системи (табл. 3), де звертає на себе увагу відношення до середніх даних оболонки, ядра та різниці між ними.

Таблиця 3 – Механіка головних енергетичних рівнів Сонячної системи

Планети	Кількість обертів		Різниця між ними	Відношення до середніх даних		
	оболонки	ядра		оболонки	ядра	різниці
<i>Плутон</i>	930	-800	130	499,22	-425,00	74,22
<i>Нептун</i>	912	-807	105	481,22	-432,00	49,22
<i>Уран</i>	-905	815	-90	-1335,78	1190,00	-145,78
<i>Сатурн</i>	910	-840	70	479,22	-495,00	14,22
<i>Юпітер</i>	895	-830	65	464,22	-455,00	9,22
<i>Марс</i>	962	-800	162	531,22	-425,00	106,22
<i>Земля</i>	365	-300	65	-65,78	75,00	9,22
<i>Венера</i>	-969	782	-187	-1399,78	1157,00	-242,78
<i>Меркурій</i>	777	-595	182	346,22	-220,00	126,22
СУМА	3877	-3375	502	0	0	0
Середні дані	430,78	-375,00	55,78	2801,33 -2801,33	2422,00 -2422,00	388,56 -388,56

Так, якщо врахувати, що в Сонячній системі планети Уран і Венера рухаються в зворотному напрямку, в порівнянні з рухом планет Плутона, Нептуна, Сатурна, Юпітера, Марса, Землі і Меркурія [4], то і обертання їх повинно бути інше і, очевидно, еволюція всіх форм життя на цих двох планетах в стані антиречовини, а не речовини, як на всіх інших планетах. Також, звертає на себе увагу математична залежність цифр в порівнянні з середніми даними, де сума цифр з врахуванням напрямку руху як оболонки, ядра і різниці їх дорівнює нулю, що в сумарному цифровому значенні відповідно: для оболонки – 2801,33 і -2801,33; для ядра – 2422,00 і -2422,00; для різниці – 388,56 і -388,56. Це є поясненням балансування прискорення і стабільності рухів по своїм головним енергетичним рівням не лише планет, в тому числі й Землі, але і Сонячної системи в цілому.

Доречно акцентувати на отриманих результатах зміни періоду обертання планет за Біблією [2] та енциклопедією [4] (табл. 4).

Таблиця 4 – Зміни періоду обертання планет

	кількість оборотів оболонки, до земного року		
	за Біблією	за енциклопедією	у відсотках
Плутон	930	57,0	6,1
Нептун	912	270,7	29,7
Уран	905	258,5	28,6
Сатурн	910	155,1	17,0
Юпітер	895	152,1	17,0
Марс	962	372,6	38,7
Земля	365	365,2	100,0
Венера	969	243,0	25,1
Меркурій	777	58,6	7,5
СУМА	7625	1932,8	25,4
Сонце	500	414,8	83,0

Розглядаючи дані табл. 4 видно, що простежуються різні цифрові значення, окрім кількості оборотів на планеті Земля (365 і 365,2). В цілому ж за останні 3500 – 5000 років, простежується тенденція зменшення кількості оборотів оболонки планет в порівнянні з даними Біблії та фундаментальної науки. Цей процес спостерігається і на Сонці, але у більш повільніших масштабах, тобто лише на 27 відсотків. Це, без сумніву, можна пояснити збільшенням об'єму Сонця за рахунок синтезу матерії, яка подається з космосу по головним енергетичним рівням Сонячної системи.

Немаловажним значенням для наближення до суті будови Сонячної системи є коефіцієнт співвідношення оборотів оболонки та ядра планет до різниці (табл. 5).

Таблиця 5 – Закономірність у формуванні планет Сонячної системи

планети	коефіцієнт співвідношення оборотів до різниці		різниця
	оболонки	ядра	
Плутон	7,15	6,15	1,00
Нептун	8,68	7,68	1,00
Уран	10,05	9,05	1,00
Сатурн	13,00	12,00	1,00
Юпітер	13,76	12,76	1,00
Марс	5,39	4,39	1,00
Земля	5,61	4,61	1,00
Венера	5,18	4,18	1,00
Меркурій	4,26	3,26	1,00

Дані, наведені у табл. 5, підтверджують і характеризують закономірність у формуванні планет, де різниця між кількістю оборотів оболонки і ядра в межах планет Сонячної системи дорівнює одиниці. Це наочно свідчить про те, що як фізика, так і біологія утворення всіх планет наділена одним і тим же механізмом. Ось чому сучасну Сонячну систему потрібно розглядати не як завершену і нескінченну систему, а як кон-

кретну живу клітину, що живе у своєму обмеженому, але нескінченному просторі. Яка є автономною і, одночасно з іншими собі подібними клітинами (системами), є складовою частиною будови Всесвіту.

Висновки

1. В Першій книзі Мойсея: Буття, главі 5, «Родовід Адама і потомство Сифа», вірші 1 – 32, Великий, Святий пророк Мойсей 3500 років тому вперше зашифрував елементи прикладної науки Стародавнього світу в алегоричну форму. Це елементи математики, геометрії, астрономії, механіки, біології, фізики, логіки, акустики та ін., які впродовж не лише тисячоліть, але і сучасного розвитку науково-технічного прогресу невідомі людству і не знайшли відображення в енциклопедичному визначенні Біблії.

2. Сучасна будова Сонячної системи повністю відображена в Першій книзі Мойсея «Буття», яка базується на Кодексі Єгипетських жерців. Стародавня наука була носієм глибоких знань з таємниць будови Сонячної системи, в тім числі й важливих для життя і виживання людини. Це кількість обертів земної кори планет, їх ядер та напрямки їх руху, що пов'язано з рухом матерії як в мікросвіті, так і в макросвіті.

3. Поєднавши родовід від «Адама» до «Ноя» із сучасними знаннями про будову Сонячної системи, можна ствердити, що Геній науки, пророк Мойсей в «Родоводі Адама і потомстві Сифа» зашифрував в алегоричну форму всім відому сьогодні діаграму будови Сонячної системи, яка була відома людині за 1500 років до Різдва Христового, тобто більше, ніж 3500 років тому, а не з часів Галілео Галілея і Миколи Коперніка, як стверджує академічна наука.

4. Початок будь-якого життя в природі дає матерія, що постійно рухається між двома, досить віддаленими центрами. При виході з енергетичного центру ця нитка виносить інформацію про цей центр, розбиту в десятковій системі відліку, а потрапляючи в неоднорідне середовище простору клітин, що знаходяться на її шляху, в ньому зупиняється і розвертається. Клітина використовує стоячу матерію і за допомогою неї ділиться. І саме в цей момент і виникає наше життя. Сонячна система живе і розвивається на силових лініях енергетичного потоку матерії, яка виходить з об'єкта, що має такі розміри клітин макросвіту, як розміри всієї нашої Сонячної системи.

5. По головних вузлових зонах матерії рухається по орбіті одна клітина макросвіту у вигляді планети, а в середині клітини, на її розщеплених рівнях, розвиваються та рухаються клітини нашого світу. На кожній планеті живі об'єкти можуть знаходитися і розвиватися в найрізноманітніших формах та зонах планет. Людина на Землі живе на 666 підрівні із розщеплених 1000.

6. Встановлена закономірність у формуванні планет, де різниця між кількістю обертів оболонки і ядра в межах планет Сонячної системи дорівнює одиниці. Це свідчить про те, що як фізика, так і біологія утворення планет, наділена одним і тим же механізмом, що дає право стверджувати аналогічність явищ на всіх планетах Сонячної системи, але згідно з фізичними закономірностями кожного головного енергетичного їх рівня.

7. Енергетичні зв'язки між клітиною і антиклітиною повинні розглядатись як зв'язки вищих порядків, а зв'язки з енергетикою кожної планети Сонячної клітини, яка в умовах земного життя непомітно для нас впливає на енергетичні рівні будови тваринного і рослинного світів та безпосередньо відповідає за будову і життєдіяльність клітин лише свого рівня, як енергетичні зв'язки нижчих порядків. Зміщення енергетичного рівня клітини супроводжується значною деформацією у її життєдіяльності і, як правило, приводить до її загибелі.

8. За останні 3500 – 5000 років простежується тенденція зменшення кількості обертів оболонки планет навколо своєї осі в порівнянні з даними Біблії та фундаменталь-

ної науки. Цей процес спостерігається і на Сонці, але у більш повільніших масштабах. Це, без сумніву, можна пояснити збільшенням об'єму Сонця за рахунок синтезу матерії, яку воно збирає з усіх планет своєї системи, спустошуючи їх.

9. Пророк Мойсей, з наукової точки зору, в праці «Буття», кодує в алегоричну форму будову Сонячної системи і надаючи планетам людські імена, через Біблію доносить до нас інформацію про те, що на всіх планетах є людське життя, яке підпорядковане планетарному еволюційному розвитку, а не земному, як доводять матеріалісти. Цим самим стверджується, що вчення Ч. Дарвіна про еволюцію (історію) розвитку органічного світу Землі є правдивим на видовому рівні, а вчення про виділення людини з тваринного світу, на земному рівні, не відповідає дійсності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Режим доступа: <http://ru.wikipedia.org/wiki/Моисей> 29 декабря 2008 г.
2. Библия. Книги Священного Писания / Ветхого и Нового Завета. Каноническая. В русском переводе с параллельными местами. С приложением краткого библейского указателя и объяснительными примечаниями пастора Б. Геце / Юбилейное издание 1000-летие крещения Руси. – Стокгольм: Изд-во Б. Геце, 1988. – С. 889, 288.
3. Курляндский В.В. Тайны жрецов. – М.: Рипом класик, 2001. – 704 с.
4. Советский энциклопедический словарь / Гл. ред. А.М. Прохоров. – 4-е изд. – М.: Сов. Энциклопедия, 1989. – 1632 с.
5. Шлапак В.П. Таємне послання з минулого. Комп'ютерний набір. – Умань: НДП «Софіївка» – НДІ НАН України, 2004. – 19 с.
6. Шлапак В.П. Релігія. Чарльз Дарвін. Біблія: теорії еволюції (історія розвитку) органічного світу Землі: перемога чи поразка академічної науки? // Наука. Релігія. Суспільство. – Донецьк: ІПШ «Наука і освіта». – 2008. – С. 134-149.
7. Біблія або Книги святого письма Старого й Нового Заповіту (із мови давньоєврейської та грецької на українську наново перекладена). – Москва: Всесоюзный совет евангельских христиан-баптистов, 1989. – С. 959, 296.
8. Коперник Николай. О вращениях небесных сфер. – М.: Наука, 1964. – 653 с.
9. Шевченко А.И. Христос: Монография. – К.: ИПИИ НАНУ и МОНУ, Наука і освіта, 2007. – 168 с.

В.П. Шлапак

Аллегорическая наука как вершина мировой геніальности Великого и Святого пророка Моисея
Моисей известен в истории человечества как человек, которому Бог открыл тайны бытия: создание мира и человека. На горе Синайской он принял от Бога 10 заповедей. Силой Божьей он творил большие знамения и чудеса. Моисей вошел в историю как Великий, Святой пророк и законодатель. Но он не известен человечеству как ученый. Моисей зашифровал в форму аллегории весомую для жизни человека научную информацию Древнего мира, накопленную на протяжении 4000 лет до Рождества Христова, и сумел ее донести до наших дней через Библию, чем зарекомендовал себя как непревзойденный научный гений, который по праву стоит на вершине мировой науки.

V.P. Shlapak

Allegorical Science as a Summit of World Genius of Prophet Moses

Moses known in the history of humanity, as a leader of the Israeli tribes, was the man whom God revealed the secrets of being: creation of the world and man. He accepted the Ten Commandments from God on the Mount Sinai. He worked great signs and wonders with God's power. For that reason, Moses went down in history as a Great Holy Prophet and law-giver. However, he is not known to the humanity as a scientist who had encoded in allegorical form scientific information of the ancient world, accumulated during 4000 years B.C., influential for human life. He managed to hand it down till our days by means of the Holy Bible. Consequently, he acquired rightfully a reputation as the unsurpassed scientific genius on the height of world science.

Стаття надійшла до редакції 03.02.2009.